

FULL KOSTNADSTÄCKNING FÖR EXTERNFINANSIERADE FORSKNINGSPROJEKT VID
UNIVERSITET OCH HÖGSKOLOR

Som en följd av en överenskommelse mellan Sveriges Universitets- och Högskoleförbund (SUHF) och vissa forskningsfinansiärer i april 2001 tillsattes i slutet av 2001 en arbetsgrupp med uppgift att överväga hur ett system för full kostnadstäckning skulle kunna utformas. Som underlag härför skulle en granskning ske av de faktiska kostnaderna i enskilda forskningsprojekt vid ett antal lärosäten. Gruppen skulle också komma fram till på vilken nivå ett schablonmässigt påslag fortsättningsvis borde ligga och analysera om påslaget borde beräknas som en schablon eller utgöras av faktiska belopp. Gruppens sammansättning framgår av **bilaga I**.

Arbetsgruppen redovisar i denna rapport sitt arbete. Rapporten innehåller dels en kort redovisning av vissa beslut och uttalanden rörande full kostnadstäckning, dels en redovisning av arbetsgruppens bedömningar, dels arbetsgruppens förslag.

1. BAKGRUND

1.1 Svensk forskningsfinansiering

Forskning och forskarutbildning vid universitet och högskolor finansieras på två sätt, dels via statsanslag (fakultetsanslag och andra anslag), dels via externa medel (forskningsråd, myndigheter, kommuner, företag, stiftelser, utländska bidrag). Finansieringsbilden har i viktiga avseenden förändrats under senare år. Den direkta statliga finansieringen har sjunkit som andel av den totala forskningsfinansieringen och forskningen är i ökande grad beroende av externa finansiärer. Den externa finansieringens andel är nu närmare 55 procent av den totala finansieringen. Andelen varierar dock mellan olika forskningsområden. En växande andel av statens direkta stöd är bundet till fastlagda mål och prioriteringar, som kan gälla vilka områden och vilken typ av forskning som skall prioriteras.

De externa bidragen är värdefulla och viktiga tillskott till universitetens och högskolornas forskningsresurser. Den jämförelsevis låga andelen av direkt statligt finansierade medel gör att frågor rörande balansen mellan direkta statsanslag och externanslag liksom rörande utformningen av principen full kostnadstäckning har blivit alltmer betydelsefulla och kommit att bli föremål för debatt såväl i riksdagen som inom forskarsamhället och bland finansiärer.

1.2 Gällande beslut av riksdag och regering

I proposition 2000/2001:3 i september 2000 Forskning och förnyelse sägs i fråga om finansiering av forskning vid universitet och högskolor bland annat följande:

- ”Principen om full kostnadstäckning för den externfinansierade forskningsverksamheten skall gälla. ... De medel som anvisas direkt till lärosätena kan inte användas för att subventionera externfinansierad forskning utan skall disponeras enligt interna beslut av berörda instanser vid lärosätena. Den externfinansierade forskningen skall bära sin egna kostnader.”
- ”En preliminär bedömning ... pekar i dagsläget på att indirekta kostnader inklusive lokalkyror motsvarar ett påslag om ca 35 procent av direkta kostnader.”
- ”Regeringen anser ... att en lägsta nivå för påslag för indirekta kostnader inklusive den indirekta verksamhetens lokalyta men exklusive projektlokalkostnader bör vara 18 procent av forskningsprojektens direkta kostnader.”
- ”Förslag har framförts till regeringen från vissa finansiärer om undantag från kravet att finansiera indirekta kostnader. Regeringen anser dock inte att det finns skäl att generellt undanta några andra forskningsfinansiärer från kravet på full kostnadstäckning än EU-finansiärer och andra överstatliga organ där Sverige godkänt avtal med sådana undantag.”
- ”Frågan om den föreslagna lägsta nivån för påslag för indirekta kostnader kan bli föremål för förnyad prövning.”

Baserat på detta riksdagsbeslut har regleringsbrevet för år 2002 följande lydelse.

” Universitet och högskolor får disponera inkomster som de erhåller i form av avgifter och bidrag i den egna verksamheten. Inkomsterna skall tillföras lärosätets räntekonto. Samtliga kostnader för den verksamhet som finansieras på detta sätt inklusive verksamhetens andel av gemensamma kostnader (full kostnadstäckning) skall täckas av dessa medel. En lägsta nivå för påslag för indirekta kostnader skall för lärosätet vara minst 18 procent av forskningsprojektens direkta kostnader exklusive lokalkostnader. Undantagna från kravet på full kostnadstäckning är endast EU-finansiärer och andra överstatliga organ där Sverige godkänt avtal med sådana undantag.”

1.3 Gällande överenskommelse

En överenskommelse träffades i april 2001 mellan SUHF och fyra forskningsfinansierande myndigheter (Vetenskapsrådet, FAS, FORMAS och VINNOVA) angående täckning för indirekta kostnader. Den överenskommelsen gäller fr.o.m. 1 juli 2001 och tills vidare och innebär ett påslag om minst 30 procent på direkta projektkostnader. Påslaget avser indirekta kostnader inklusive indirekta lokalkostnader och direkta lokalkostnader. För viss utrustning gäller särskilda regler.

Motsvarande överenskommelse mellan SUHF och andra forskningsfinansiärer finns inte. Det har – trots nämnda beslut av riksdag och regering – medfört att påslagets storlek i verkligheten varierar.

Som nämnts innebar överenskommelsen också att parterna skulle överväga den fortsatta utformningen av systemet. Arbetsgruppen har som underlag för det arbetet genomfört två studier, en genom en särskild beräkningsgrupp och en genom ett revisions- och konsultbolag.

1.4 Beräkningsgruppens rapport

Arbetsgruppen har biträttats av en särskild beräkningsgrupp sammansatt av ett antal ekonomer vid olika universitets- och högskoleförvaltningar. Beräkningsgruppen har studerat ett 20-tal projekt vid lika många institutioner vid sex lärosäten. Studien har omfattat projekt inom områdena medicin, naturvetenskap och teknik samt humaniora och samhällsvetenskap. Berörda lärosäten har varit universiteten i Linköping, Lund, Uppsala och Örebro samt KTH och Luleå tekniska universitet. Berörda finansiärer har varit Vetenskapsrådet, FAS, FORMAS, VINNOVA, Stiftelsen för strategisk forskning, Riksbankens Jubileumsfond, Knut och Alice Wallenbergs stiftelse samt Cancerfonden.

Särskilda frågor i arbetet var följande.

- Hur ser kostnadsbilden ut för forskningen vid svenska universitet och högskolor? Hur stora är kostnadsandelarna för direkta lönekostnader, direkta driftkostnader, direkta lokalkostnader samt indirekta kostnader?
- Hur hög är kostnadsnivån för indirekta kostnader och lokalkostnader inom forskningen? Hur hög är nivån uttryckt som genomsnittspålägg på direkta löne- och driftkostnader samt som genomsnittspålägg på direkta lönekostnader?
- Hur höga är genomsnittspåläggen för vetenskapsområden, universitet och institutioner?
- Hur höga är de direkta lokalkostnaderna vid universiteten? Skiljer sig påläggsberäknade projektlokalkostnader från lokalkostnader beräknade utifrån lokalutnyttjande?
- Hur stora är de faktiska kostnaderna i ett 20-tal forskningsprojekt?

Beräkningsgruppen har ingående diskuterat modeller, principer, definitioner, kostnadsslag och kostnadsberäkningar. Gruppen har konstaterat

- att det är svårt att dra klara och entydiga gränser mellan direkta och indirekta kostnader och mellan kostnader för forskning och för utbildning
- att det finns skillnader i organisation, verksamhet, intern fördelning, interna styrmodeller, redovisningsteknik m. m. vid olika universitet och högskolor
- att det finns variationer i utfall mellan vetenskapsområden, lärosäten och institutioner.

Gruppen kan emellertid – efter ett omfattande arbete att definiera och normera – konstatera

- att andelen direkta lokalkostnader samt indirekta kostnader uppgår till i genomsnitt 34 procent av de totala kostnaderna, vilket motsvarar ett påslag om 52 procent på direkta löne- och driftkostnader
- att kostnaderna i genomsnitt fördelar sig så att 45 procent utgör direkta lönekostnader (lön och lönebikostnad), 21 procent direkta driftkostnader (t ex kemikalier, material, resekostnader), 11 procent direkta lokalkostnader (hyra, el etc), 13 procent indirekta kostnader centralt för respektive universitet/högskola (bl a ledning och administrativ service) samt 10 procent indirekta kostnader för respektive institution (ledning, service, gemensamma lokaler etc)
- att skillnaderna mellan vetenskapsområden och lärosäten inte är betydande, medan skillnaderna mellan olika institutioner är mera betydande, detta bl a beroende på skillnader i institutionernas verksamhet, organisation och storlek samt på varierande lokalkostnader.

Beräkningsgruppens rapport - Beräkning av indirekta kostnader och lokalkostnader i externfinansierade forskningsprojekt vid sex universitet – har tidigare (juni 2002) utsänts dels till samtliga universitet och högskolor, dels till ett 20-tal finansiärer.

1.5 Revisions- och konsultbolagets rapport

Revisions- och konsultbolaget Öhrlings Pricewaterhouse Coopers har gjort en granskning av grunder för fördelning av indirekta kostnader vid universitet och högskolor. Syftet var dels att göra en analys av beräkningsgruppens beräkningar, dels att ge underlag för fördjupade diskussioner avseende en ny överenskommelse om fördelning av kostnader.

Bolaget har inte funnit några materiella fel i de beräkningar som analyserats och ger beräkningsgruppen en eloge för ett fint och väl genomfört arbete, ett arbete som i flera avseenden varit såväl omfattande som komplicerat.

Samtidigt framhåller bolaget att den definition som gjorts av statsmakterna avseende ”full kostnadstäckning” inte är tillräckligt entydig för att kunna utgöra underlag för att fastställa lämplig metod för att fördela de indirekta kostnaderna. Bolaget menar också att systemet med full kostnadstäckning inte innehåller incitament för att hålla kostnaderna nere.

Bolaget framhåller vidare bland annat

- att kostnadsstruktur och redovisningsupplägg i väsentlig omfattning varierar mellan olika lärosäten och att avsaknaden av en enhetlig och transparent redovisning är en brist som bl a leder till att forskningsfinansiärerna inte på ett enkelt sätt kan bedöma innehåll och rimlighet i ett lärosätes kostnader eller jämföra olika lärosätens kostnader med varandra. Det är viktigt att budgeteringen och redovisningen/uppföljningen är av sådan kvalitet och jämförbarhet att det är möjligt att utvärdera projekt och utfall
- att en enda påläggsprocent slår olika mellan lärosätena eftersom de har olika synsätt på vad som skall betraktas som direkta och indirekta kostnader.

Samtidigt skulle ett system med flera olika procentsatser innebära större administration med minskad enkelhet och smidighet i tillämpningen. Det gäller att finna en balans mellan enkelhet och rimlig rättvisa.

- att behov kan finnas att harmonisera hanteringen av indirekta kostnader med vad som gäller vid EU-projekt
- att lärosätenas lokalkostnader upplevs som höga och fråga är om möjligheterna att väl utnyttja lokaler är tillräckliga.

Bolaget redovisar också en alternativ modell – ”standardpriser för forskare” - som skulle innebära standardprissättning för att uppnå större enkelhet och jämförbarhet. Ett standardpris, som skulle innehålla såväl direkta personalkostnader som indirekta kostnader, borde därför enligt bolaget tas fram för t ex tre kategorier av forskare för vart och ett av universiteten och högskolorna.

Också denna rapport – ”Granskning av grunder för fördelning av indirekta kostnader vid universitet och högskolor” – har tidigare (oktober 2002) utsänts dels till samtliga universitet och högskolor, dels till ett 20-tal finansiärer.

2. ARBETSGRUPPENS BEDÖMNING

2.1 Nuläge

Dagens forskningspolitik bygger alltså på förutsättningen att den externfinansierade forskningen skall bära sina egna kostnader. Det finns starka skäl för detta synsätt. Först om alla forskningsprojekt bär sina egna kostnader kan en bedömning göras av de samlade kostnaderna för projektet. Alla forskningsprojekt – oberoende av om de utförs vid universitet och högskola eller vid t ex institut – medför kostnader utöver löner och lönebikostnader. Det kan gälla kostnader på central nivå och på institutionsnivå vid respektive universitet och högskola.

Dessa kostnader måste betalas, antingen av berörd/berörda finansiärer, eller av respektive universitet och högskola. Till följd av de direkta statliga anslagens minskande andel har universiteten och högskolorna begränsade möjligheter att klara erforderlig delfinansiering, detta i synnerhet som de också skall klara en rad andra förväntningar och krav. De skall kunna göra egna satsningar, fånga upp nya behov och stödja framgångsrika forskargrupper, ofta tillsammans med finansiärer (s k med- eller motfinansiering).

Arbetsgruppen anser att det för alla berörda vore av stort värde med en modell som såväl forskningsfinansiärer som universitet och högskolor samt forskare kunde finna vara rimlig och generellt hanterbar. En sådan modell bör manifesteras genom en överenskommelse inom systemet och vara försvarbar inför statsmakter, finansiärer, styrelser, revisorer m fl. Gruppen menar att en mera långsiktig lösning är möjlig endast genom ett nytt beslut av riksdag och regering om finansiering av forskning vid universitet och högskolor, ett beslut som också omfattar fullkostnadsprincipens innehåll och utformning. Samtidigt är det viktigt att få en lösning för de allra närmaste åren. Gruppen föreslår därför en lösning i två etapper, dels en ny överenskommelse att gälla fr.o.m. 1 januari 2003 och tills vidare, dels ett fortsatt arbete för att frågan i sin helhet ingående prövas i samband med kommande forskningsproposition år 2004. Då en sådan proposition kan beräknas komma att gälla från och med år 2005 skulle alltså den överenskommelse som gruppen nu föreslår komma att tillämpas i två år.

2.2 De närmast kommande åren

Då det gäller de närmast kommande åren baserar alltså arbetsgruppen sina bedömningar och förslag på gällande beslut av riksdag och regering. Gruppen har inte mandat att nu utforma ett nytt system och att ompröva av statsmakterna beslutade regler och nivåer.

Det sägs i nu gällande regleringsbrev i fråga om externfinansierad forskning att en lägsta nivå för påslag för indirekta kostnader skall vara minst 18 procent av forskningsprojektets direkta kostnader exklusive lokalkostnader.

De studier som arbetsgruppen låtit utföra – dels genom en särskild beräkningsgrupp, dels genom ett revisions- och konsultbolag – visar att en strikt tolkning av principen om full kostnadstäckning skulle innebära ett påslag om drygt 50 procent, avseende såväl indirekta kostnader som lokalkostnader. Arbetsgruppen anser att båda rapporterna är omsorgsfulla och att de väl belyser såväl kostnadsstrukturer som olika delposters storlek och innehåll. De båda rapporterna har gett arbetsgruppen ett gott underlag för bedömningar och förslag och bör också vara av stort värde för fortsatt debatt och information.

Likväl vill arbetsgruppen i sitt förslag stanna för en lägre nivå, detta även om de politiska besluten – minst 18 procent för indirekta kostnader – skulle möjliggöra en högre nivå och beräkningarna visar att de faktiska kostnaderna är högre. Ett skäl för detta är att en överenskommelse bör ha förankring såväl bland finansiärer som universitet och högskolor. Ett annat skäl är att gruppen är medveten om att vissa delposter i analyserna kan diskuteras. Ett individuellt projekts andel i de samlade kostnaderna kan beräknas på olika sätt och olika uppfattningar kan göras gällande då det exempelvis gäller universitetens och högskolornas ledning, centrala administration, bibliotek, information m. m.

Arbetsgruppen föreslår att påslaget tills vidare beräknas enligt gällande minimiregler, alltså en lägsta nivå om minst 18 procent av projektets direkta kostnader exklusive lokalkostnader. För uppdragsverksamhet gäller bestämmelserna i avgiftsförordningen (1992:191).

Då det gäller lokalkostnader har arbetsgruppen övervägt om påslaget bör utformas som en generell procentsats lika för alla projekt eller med ett faktiskt belopp framräknat för varje enskilt projekt. Det finns skäl för det senare alternativet. Det skulle kunna uppfattas som mera rättvist om man beräknar och fastställer i varje enskilt fall, i synnerhet i fråga om sådana fall där den sammanlagda lokalkostnaden blir antingen påtagligt lägre eller påtagligt högre än genomsnittssumman för alla vetenskapsområden, lärosäten och institutioner. Ett sådant alternativ skulle emellertid medföra ett omfattande merarbete med detaljgranskningar och ”förhandlingar” i varje enskilt fall. Gruppen anser därför att påslaget bör utformas som en generell procentsats lika för alla projekt och för alla universitet och högskolor. Då det gäller att fastställa nivån för lokalkostnadsdelen kan konstateras att lokalkostnaderna vid universitet och högskolor i medeltal utgör 15 procent av totalbudgeten. De studier som gruppen låtit genomföra visar liknande resultat, också med utgångspunkt i enskilda projekt. Det innebär att lokalkostnaderna skulle kunna beräknas vara i medeltal 15 procent av ett projekts totala kostnad, vilket uttryckt i påslag innebär drygt 17 procent.

En rimlig avvägning – baserad på nuvarande regelverk – skulle sålunda vara ett påslag om 18 procent för indirekta kostnader och 17 procent för lokalkostnader, sammanlagt alltså 35 procent. Denna procentsats skulle gälla för alla, oberoende av vem/vilka som är finansiär. För stora program och långsiktigt stöd till hela forskningsmiljöer skall den samlade finansieringen kunna överenskommas i varje enskilt fall mellan finansiär och universitet och högskola. För bidrag till

utrustning och större longitudinella studier bör gälla en liknande modell som i nuvarande överenskommelse. Inom gruppen har representanter för finansiärerna menat att en sådan sammanlagd nivå kan komma att medföra problem och förändringar i utdelningspolitiken. Representanter för universitet och högskolor har samtidigt menat att en högre sammanlagd nivå vore motiverad med hänsyn till de studier av kostnaderna som har gjorts. Gruppen är ense om värdet av en överenskommelse och föreslår att den får nämnda omfattning och utformning. Ledamoten Kenneth Nilsson har anmält att Cancerfonden, med hänsyn till fondens speciella karaktär, inte torde komma att biträda överenskommelsen i föreslagen form.

Arbetsgruppen har övervägt frågan om huruvida en lista borde fastställas som klart anger vilka delposter som ingår i ett påslag om 18 procent. Gruppen menar emellertid att skillnaden mellan denna nivå och den nivå som redovisas i nämnda studier, liksom den nivå som skulle framkomma vid en mera restriktiv tolkning av begreppet ”full”, är så betydande att det inte finns skäl att utarbeta några tabeller som skulle ange storleken på varje enskild delpost. Det finns också skäl att betona att storleken på de sammanlagda kostnaderna, liksom fördelningen på olika delposter, kan variera över tiden, varigenom detaljerade tabeller inte blir hållbara särskilt lång tid.

Arbetsgruppen vill framhålla att det är ett gemensamt intresse för alla berörda – finansiärer, universitet och högskolor samt forskare – att begränsa ”kringkostnaderna” för forskning genom effektiviseringar och rationaliseringar.

Under arbetets gång har från flera finansiärer framförts synpunkter om att de borde undantas från kravet att finansiera indirekta kostnader. Riksdag och regering har emellertid vid flera tillfällen slagit fast att det inte finns skäl att göra sådana generella undantag. Gruppen måste sålunda konstatera – oberoende av om man gillar eller ogillar denna ståndpunkt – att det inte nu finns utrymme för gruppen att utforma nya regler på denna punkt. Frågan bör emellertid ånyo övervägas i samband med en ny forskningsproposition.

I de rapporter som utgör underlag för vårt arbete har framförts flera värdefulla synpunkter rörande kommunikationen mellan finansiärer och universitet och högskolor, rörande olika beräkningsmetoder samt redovisning och uppföljning. Arbetsgruppen anser att en hög grad av jämförbarhet är värdefull och förutsätter att fortsatt arbete inom respektive administrationer sker på detta område.

2.3 En långsiktig reform

Som arbetsgruppen tidigare framhållit bör en mera omfattande och långsiktig reform av forskningsfinansieringen ske, också innefattande frågan om full kostnadstäckning. En naturlig tidpunkt för statsmakterna att redovisa sådana förslag är i samband med kommande forskningsproposition år 2004. En del av de problem som nu finns såväl för universitet och högskolor som för finansiärer i fråga om hanteringen av fullkostnadsprincipen bör kunna lösas genom den överenskommelse som gruppen nu föreslår för de närmast kommande åren, men flera andra problem kan icke lösas genom en överenskommelse mellan finansiärer och universitet och högskolor, de kan lösas endast genom beslut av statsmakterna.

Arbetsgruppen föreslår att finansiärer samt universitet och högskolor för statsmakterna – i första hand utbildningsutskottet och utbildningsministern – framhåller nödvändigheten av en omfattande reform av forskningsfinansieringen. Gruppen delar grundsynen att all forskning skall bära sina egna kostnader, men fullkostnadsprincipen måste få en klarare och mera entydig definition. I samband härmed bör också frågan om eventuella undantag från principen ånyo prövas, liksom de följer som en ökad EU-finansiering kan få för redovisning och för principens utformning. Det är också viktigt att betona att fullkostnadsprincipen ställer krav på den offentliga anslagsgivningen.

Fakultetsanslag och andra anslag till universiteten och högskolorna bör få större tyngd så att en bättre balans mellan direkta statsanslag och externanslag uppnås.

3. ARBETSGRUPPENS FÖRSLAG

Arbetsgruppen föreslår att en ny överenskommelse träffas mellan universitet och högskolor och finansiärer om kostnadstäckning för externfinansierade forskningsprojekt. Denna överenskommelse skall gälla fr.o. m. 1 januari 2003 och tills vidare och avse projekt för vilka medel beslutats efter nämnda datum. Den skall innebära ett påslag för indirekta kostnader om 18 procent och ett påslag för lokalkostnader om 17 procent, sammanlagt alltså 35 procent.

Gruppen har också gjort ett utkast till ny överenskommelse, som redovisas i **bilaga 2**

Arbetsgruppen föreslår också att universitet och högskolor och finansiärer gemensamt arbetar för en mera långsiktig reform av svensk forskningsfinansiering, däribland fullkostnadsprincipens utformning och omfattning.

Arbetsgruppen anser att det samråd som skett mellan representanter för finansiärer och representanter för universitet och högskolor i samband med gruppens arbete har varit värdefullt och vill föreslå SUHF och finansiärerna att överväga former för fortsatt samråd i frågor rörande forskningspolitik och forskningsfinansiering.

I slutbehandlingen av denna rapport har deltagit Ingemar Mundebo, ordförande, samt ledamöterna Björn Brandt, Dan Brändström, Anders Fahlman, Petter Gréen, Peter Honeth, Olle Häggbom, Jan Johansson, Jan S Nilsson, Kenneth Nilsson, Mats-Ola Ottosson, Per-Olof Rehnquist, Madelene Sandström, Örjan Skeppstedt, Bo Sundqvist samt Sonja Hellström, sekretariat.

Kenneth Nilsson har anmält att Cancerfonden inte torde komma att biträda överenskommelsen i föreslagen form.

För Arbetsgruppen för full kostnadstäckning

Ingemar Mundebo
Ordförande

Arbetsgruppen för full kostnadstäckning

Ordförande i arbetsgruppen:
Ingemar Mundebo

Direktör Lars Bern
Vice ordförande i Cancerfonden
Ersättare: professor Kenneth Nilsson

Kanslichef Björn Brandt
Stiftelsen för Strategisk Forskning
Ersättare: Fil kand Kerstin Hagwall

Direktör Dan Brändström
Riksbankens Jubileumsfond

Professor Anders Fahlman
Linköpings universitet

Finansdirektör Petter Gréen
Kungliga Tekniska Högskolan

Universitetsdirektör Peter Honeth
Lunds universitet

Ekonomichef Olle Häggbom
Örebro Universitet

Professor Jan Johansson
Luleå tekniska universitet

F.d. verkställande ledamoten, professor Jan
S Nilsson
Knut och Alice Wallenbergs stiftelse

Universitetsdirektör Mats-Ola Ottosson
Uppsala universitet

Förvaltningschef Per-Olof Rehnquist
Mälardalens högskola,
numera universitetsdirektör, Sveriges
Lantbruksuniversitet

Vice generaldirektör Madelene Sandström
VINNOVA

Professor Örjan Skeppstedt
Vetenskapsrådet

Rektor Bo Sundqvist
Uppsala universitet

Controller Sonja Hellström
Luleå tekniska universitet
Sekretariat

Bilaga 2

ÖVERENSKOMMELSE

om kostnadstäckning för externfinansierade forskningsprojekt vid universitet och högskolor

1. Överenskommelse mellan

2. Utgångspunkter för överenskommelsen är

- dels statsmakternas beslut i anledning av proposition 2000/2001:3 Forskning och förnyelse som bl. a. säger att ”en lägsta nivå för påslag för indirekta kostnader bör vara 18 procent av forskningsprojektens direkta kostnader exklusive lokalkostnader” samt regeringens regleringsbrev för år 2002,
- dels överenskommelsen av 2001-04-11 mellan SUHF och vissa finansiärer,
- dels en rapport 2002-10-11 från Arbetsgruppen för full kostnadstäckning

3. Parterna är ense om att ett påslag skall utgå för indirekta kostnader om 18 procent och för lokalkostnader om 17 procent, sammanlagt 35 procent. Detta påslag gäller även för sådana bidrag till utrustning och större longitudinella studier vars storlek understiger 170 000 kronor. För bidrag till dessa ändamål som överstiger 170 000 kr är påslaget 60 000 kr.

För uppdragsforskning gäller bestämmelserna i avgiftsförordningen.

4. Denna överenskommelse gäller fr o m 1 januari 2003 och tills vidare och avser projekt för vilka medel beslutats efter nämnda datum. Överenskommelsen ersätter tidigare överenskommelse av 2001-04-11 mellan SUHF och vissa finansiärer.

5. Denna överenskommelse har upprättats i ex, varav